

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/105/2019
Identifikačné číslo spisu:	1215205968
Dátum vydania rozhodnutia:	28.11.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Ľalík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1215205968.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne H. W., bývajúcej v O., K. S. XX, zastúpenej JUDr. Jindřichom Stoszekom, advokátom v Bratislave, Černyševského 26, proti žalovanému SPIE Elektrovod, a. s., so sídlom v Bratislave, Prievozská 4C, IČO: 36 863 513, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Krahulec, s. r. o., so sídlom v Trnave, Hlavná 25, IČO: 36 858 960, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a iné, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 10 Cpr 2/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2018 sp. zn. 15 CoPr 1/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 20. októbra 2016 č. k. 10 Cpr 2/2015-180 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že
i/ výpoveď žalovaného ako jej zamestnávateľa, ktorá jej bola daná 22. novembra 2014, je neplatná a jej pracovný pomer naďalej trvá,
ii/ vykonáva u žalovaného prácu na funkcii riaditeľ pre ekonomiku a financie, a
iii/ výpoveďou z pracovného pomeru, jej odvolaním z funkcie riaditeľa pre ekonomiku a financie a jej odvolaním z funkcie člena predstavenstva žalovaného boli dotknuté jej práva a právom chránené záujmy porušením zásady rovnakého zaobchádzania,
a zároveň rozhodol, že žalovanému priznáva náhradu trov konania v celom rozsahu. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala, že žalovaný v čase, keď jej dal výpoveď, vedel, resp. mohol vedieť alebo predpokladať, o tom, že je osamelou zamestnankyňou starajúcou sa o dieťa mladšie ako tri roky, na ktorú sa vzťahuje ochranná doba, počas ktorej jej zo strany zamestnávateľa nesmie byť daná výpoveď. Uvedenú skutočnosť mu oznámila až po tom, ako jej bola výpoveď doručená, hoci z dovtedajšieho konania žalovaného mohla dôvodne očakávať, že jej pracovný pomer môže byť výpoveďou skončený. Aj napriek tomuto tvrdeniu súd však nemal preukázané, že žalobkyňa žije sama, ale že naďalej žije s otcom ich maloletej dcéry, a teda v danom

případe nebola splnená podmienka osamelosti, z čoho vyplýva, že sa na ňu v čase, kedy jej bola daná výpoveď, ochranná doba v zmysle § 64 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce vzťahovať nemohla. Súd teda nezistil dôvod neplatnosti výpovede, a preto žalobu v tejto časti zamietol, rovnako ako aj v časti o určenie, že u žalovaného naďalej vykonáva prácu vo funkcii riaditeľa pre ekonomiku a financie. Pokiaľ išlo o určenie, že vo vzťahu k nej bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania, súd zistil, že jej bola ponúknutá obdobná pracovná pozícia zodpovedajúca jej kvalifikácii s rovnakými mzdovými podmienkami, avšak sama žalobkyňa túto ponuku žalovaného dobrovoľne odmietla, preto nemohlo dôjsť zo strany žalovaného k jej diskriminácii. Preto bolo potrebné žalobu zamietnuť aj v tejto časti.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 30. mája 2018 sp. zn. 15 CoPr 1/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Konštatoval, že súd prvej inštancie riadne a správne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a s odôvodnením jeho rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil. Na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že otázku určenia neplatnosti odvolania žalobkyne z funkcie člena predstavenstva žalovaného a z funkcie riaditeľky pre ekonomiku a financie nemožno riešiť v inom konaní ako prejudiciálnu, ale musí byť o nej rozhodnuté samostatným výrokom podľa ustanovení Obchodného zákonníka v osobitnom súdnom konaní. Pokiaľ sa tak nestalo, je vylúčené, aby si súd sám urobil záver, že uvedené odvolania z funkcií nie sú platné, a preto sa aj z tohto dôvodu žalobkyňa požadovaného určenia domáha nedôvodne. Odvolací súd ďalej uviedol, že v danom prípade boli splnené výpovedné podmienky v zmysle Zákonníka práce, pretože v konaní bolo preukázané, že žalobkyňa prestala spĺňať požiadavky na výkon funkcie riaditeľky pre ekonomiku a financie (z ktorej bola odvolaná) a že zo strany zamestnávateľa jej bola ponúknutá iná pre ňu vhodná (a veľmi výhodná) práca, ktorú však bez vážnych dôvodov odmietla. Žalobkyňa teda neuniesla dôkazné bremeno v tom, že dôvodom skončenia pracovného pomeru bolo jej nastúpenie na materskú dovolenku, a teda že by žalovaný v jej prípade postupoval diskriminačne. K porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania pri odvolaní žalobkyne z funkcie člena predstavenstva a riaditeľky pre ekonomiku a financie dôjsť nemohlo, pretože ide o čisto obchodnoprávne vzťahy, na ktoré sa antidiskriminačný zákon nevzťahuje. Pokiaľ išlo o otázku, či žalobkyňa bola alebo nebola osamelou zamestnankyňou, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že táto skutočnosť žalovanému v čase dania výpovede žalobkyne nebola známa a ani z okolností ich vzájomného vzťahu ju nemohol predpokladať, ale dozvedel sa o nej až v priebehu plynutia výpovednej doby. Odvolací súd v ďalšom poukázal na ďalšie skutočnosti a skutkové zistenia, z ktorých pri vyhodnotení v ich vzájomnej súvislosti nemožno vyvodiť záver, že žalobkyňa s otcom svojej dcéry spolu nežila už od mája 2014, a teda že v čase, kedy jej bola daná výpoveď (t. j. 22. novembra 2014), bola osamelou osobou. Výpovedná doba tak plynula ďalej a zákonným spôsobom aj uplynula, keďže sa strany na ničom inom nedohodli. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. V rozsiahlom dovolaní, ktoré v sebe zahŕňa doslovný opis jej odvolania, vytykala odvolaciemu súdu, že súd v predmetnom spore, ktorý je individuálnym pracovnoprávnym a antidiskriminačným sporom, nevykonával dôkazy, ktoré podľa neho boli zásadné pre rozhodnutie vo veci a sám ich považoval za potrebné vykonať, ale namiesto toho uzavrel, že žalobkyňa ich vykonanie nenavrhol, a tak v konaní neuniesla dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie ju opomenul poučiť v zmysle ustanovení o sporoch s ochranou slabšej strany a tiež neuviedol predbežné právne posúdenie sporu, a tak nemohla predpokladať, že okolnosť osamelosti je sporná, resp. že nie je preukázaná. Rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií považovala za nepresvedčivé, nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné. Podľa jej názoru súdy dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože s otcom svojej maloletej dcéry nežila v jednej domácnosti v čase, kedy jej bola daná výpoveď, a preto súdy nesprávne vyhodnotili, že nie je osamelým zamestnancom. Súdy rovnako nesprávne vyhodnotili otázku dôvodu jej odvolania z funkcie riaditeľky pre ekonomiku a financie a následného skončenia pracovného pomeru, ktorým podľa nej bolo práve jej materstvo, a preto tieto právne úkony nemôžu požívať právnu ochranu. Napokon namietala, že súdy nesprávne interpretovali pojem osamelej matky, ktorý sa opiera o pojem domácnosť v zmysle § 115 Občianskeho zákonníka. Aby určité osoby tvorili spoločnú domácnosť, musí byť splnená podmienka ich

trvalého spolužitia a zároveň podmienka, že spoločne uhrádzajú náklady na svoje potreby. V danom prípade bolo preukázané, že otec jej maloletej dcéry bol v čase, kedy jej bola daná výpoveď, nezamestnaný a žiadnym spôsobom nepodieľal na úhrade nákladov spoločnej domácnosti. Z toho vyplýva, že nenastala situácia, že so žalobkyňou tvorili spoločnú domácnosť, a preto je potrebné považovať ju za osamelú matku. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedol, že námietky dovolateľky sú neopodstatnené a procesný postup súdov oboch nižších inštancií v konaní bol správny. Súdby správne zistili skutkový stav a vec správne právne posúdili. Navrhoval, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

6. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

8. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

10. Pokiaľ žalobkyňa namieta, že súd ju ako slabšiu stranu v spore opomenul poučiť o jej procesných právach a povinnostiach v zmysle § 309 a § 318 C.s.p. a o dôkazoch, ktoré má v konaní na preukázanie dôvodnosti svojej žaloby predložiť, dovolací súd uvádza, že žalobkyňa bola počas celého súdneho konania zastúpená advokátom a ak je strana v spore zastúpená advokátom, súd poučovaniu povinnosť v zmysle § 160 ods. 1 a 2 C.s.p. v spojení s § 309 a § 318 C.s.p. nemá (porov. § 160 ods. 3 písm. b/ C.s.p.; predtým § 5 ods. 2 O.s.p.). V tomto prípade zákon vychádza z prejudiciality, že právo na spravodlivý proces, zahrňujúce princíp rovnosti zbraní, je zachované, keďže je tu splnený kvalifikačný predpoklad o znalosti procesných práv a povinností, spočívajúci v prítomnosti kvalifikovaného právneho zástupcu (advokáta) žalobkyne, povinného konať s náležitou znalosťou veci a odbornou starostlivosťou (čl. 11 ods. 3 C.s.p. a § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii). Postupom súdu, ktorý sa

nepríečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, a tým k založeniu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

11. K dovolacej námietke žalobkyne, že súd aj bez návrhu nevykonával dôkazy v jej prospech, pokiaľ ich vykonanie považoval za potrebné, ale namiesto toho jej žalobu zamietol z dôvodu, že neunesla dôkazné bremeno, je potrebné podotknúť, že aj napriek tomu, že v sporoch s ochranou slabšej strany môže súd aj bez návrhu zaobstarať a vykonať aj taký dôkaz, ktorý slabšia strana nenavrhovala, neznamená to zároveň povinnosť súdu vykonať každý do úvahy prichádzajúci dôkaz, pretože stále platí, že súd rozhoduje, ktorý z dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 C.s.p.) a či ide o taký dôkaz, ktorého vykonanie je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (porov. § 311 a § 319 C.s.p.). Súd v sporoch s ochranou slabšej strany vyvíja zvýšenú aktivitu súvisiacu s obstarávaním dôkazných prostriedkov až v prípade, keď je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej (pričom rozhodnutie vo veci samej zároveň neznamená aj rozhodnutie v prospech slabšej strany). Ak ale súdu postačia na meritórne rozhodnutie tvrdenia strán a dôkazy získané z dôkazných prostriedkov, ktoré súdu strany predložili, súd nie je povinný obstarávať ďalšie dôkazné prostriedky, ale rozhodne na základe takto zisteného skutkového stavu. Uvedený vyšetrovací princíp v sporoch s ochranou slabšej strany, ktorý je zvýraznením princípu rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces, bol do Civilného sporového poriadku zakotvený predovšetkým v tej súvislosti, že slabšia strana v mnohých prípadoch nemá objektívnu možnosť prístupu k dôkazným prostriedkom a nedisponuje dostatkom informácií, na základe ktorých by mohla bez pochybností preukázať svoje tvrdenia, ktorými sa domáha ochrany svojich práv a právnom chránených záujmov v súdnom konaní. Uvedené ale nemožno vykladať tak, že súd je povinný aktívne vyhľadávať dôkazy až dovtedy, kým sa mu nepodariť preukázať dôvodnosť žaloby slabšej strany (resp. jej obrany, pokiaľ by bola v postavení žalovaného subjektu) a rozhodnúť v jej prospech, alebo aby slabšia strana v spore celkom rezignovala vo svojej dôkaznej povinnosti a vedenie všetkého dokazovania vo svoj prospech ponechala na súd, pretože aj v sporoch s ochranou slabšej strany sa uplatní zásada bdelym patria práva, ktorá je už ustálenou zásadou rozvíjanou v pomeroch moderného právneho štátu, ktorý subjekty právnych vzťahov poníma ako emancipovaných jedincov, ktorí sa musia aktívne pričiniť o to, aby ich práva boli rešpektované a chránené, a nie sa spoliehať na ochranársku ruku paternalistického štátu.

12. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že súd nepoložil konkrétnu otázku vypočúvanému svedkovi a že aj bez návrhu nevykonával výsluch svedkyne, ktorá bola spolu so žalobkyňou prítomná pri rokovaní so žalovaným, nešlo o také dôkazy, ktoré by žalobkyňa nemohla bez ťažkostí zaobstarať a navrhnúť. Napokon sama v odvolaní uviedla, že výsluch uvedenej svedkyne nenavrhol v konaní vykonať, pretože jej výpoveď by mohla byť nevierohodná kvôli jej možnému ovplyvňovaniu alebo zastrašovaniu zo strany riaditeľa žalovaného. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu nevyplýva, že súd vykonanie uvedených dôkazov považoval za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej a ani že žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou. Súdy podrobne opísali, aké dôkazy vykonali, ako ich jednotlivito a v ich vzájomnej súvislosti vyhodnotili, a to s prihliadnutím na všetko, čo počas konania vyšlo najavo, a z odôvodnenia ich rozhodnutí je zrejmé, že takto zistený skutkový stav považovali za dostatočný pre meritórne rozhodnutie, a tak už nebol dôvod ďalšie dôkazy ex officio vyhľadávať a vykonávať. Žalobkyňa preto neopodstatnene namietala, že uvedeným postupom došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

13. Rovnako neopodstatnenou je námietka žalobkyne, že súd prvej inštancie v konaní neuviedol predbežné právne posúdenie sporu, v dôsledku čoho nemohla predpokladať, že okolnosť jej osamelosti je sporná, resp. že nie je preukázaná. Právo na spravodlivý proces je výsledkové, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok a jeho prípadné pochybenia v jednom štádiu môžu byť napravené v ďalšom konaní (III. ÚS 33/2004, II. ÚS 307/2006, III. ÚS 616/2017). Predpokladom pre záver o porušení práva na spravodlivý proces je teda také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou súdu v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť účinnými a dostupnými procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Civilnom sporovom poriadku. Z uvedeného potom vyplýva, že dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nemôže byť naplnený vtedy, pokiaľ sa procesným postupom súdov strane znemožnilo uskutočňovanie jej patriacich procesných práv pre časť

konania do takej miery, že strana následne mohla (a mala) uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napríklad tým, že mohla podať proti rozsudku, ktorý jej bol riadne doručený, odvolanie ako účinný a dostupný riadny opravný prostriedok ochrany svojho žalobou uplatneného práva a v ňom túto vadu namietat' (tiež porov. R 39/1993).

14. Žalobkyňou namietané pochybenie súdu spočívajúce v opomenutí uvedenia (oznámenia) predbežného právneho posúdenia veci tvorí súčasť široko chápaného práva na spravodlivý (riadny) súdny proces, avšak jeho rešpektovanie alebo porušenie možno v zásade posúdiť len vo vzťahu k celému súdnemu konaniu. Podľa názoru dovolacieho súdu by uvedené pochybenie mohlo zakladať porušenie práva na spravodlivý proces len v prípade, ak by bolo spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre žalobkyňu, ktorý bol spôsobený namietaným postupom, a zároveň by sa tento negatívny dôsledok musel vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravnom konaní. V danom prípade právne posúdenie veci vyplýva z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Pokiaľ však jeho predbežné uvedenie (oznámenie) okresný súd počas konania v prvej inštancii nevykonával, uvedené pochybenie ale nespôsobilo pre žalobkyňu nereparovateľný negatívny dôsledok a nesmerovalo k trvalému odopretiu jej práva na spravodlivý (riadny) proces. V prejednávanej veci žalobkyňa mala možnosť po doručení tohto rozsudku namietat' vytýkané pochybenie okresného súdu v odvolaní a tak v ďalšom štádiu konania uplatniť svoj vplyv na dosiahnutie nápravy tvrdeného porušenia, čo aj urobila. Napokon z obsahu spisu vyplýva, že otázka, či žalobkyňa spĺňa podmienky osamelého zamestnanca v zmysle § 40 Zákonníka práce, bola nielen predmetom právnej argumentácie strán (skutkových tvrdení a ich popretia protistranou), ale aj predmetom dokazovania a súd sa ňou dôkladne zaoberal a vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia. Za takejto situácie teda bolo celkom zjavné, že ide o skutočnosť nepreukázanú, a teda spornú. Samotná skutočnosť, že súd túto spornosť v rámci predbežného právneho posúdenia výslovne nedeclaroval (neuviedol), hoci bola z obsahu procesných úkonov strán v konaní zrejmá, za daných okolností nemôže založiť procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

15. Žalobkyňa ďalej v dovolaní vytýka, že súdy oboch nižších inšancií sa nevysporiadali s jej argumentmi a ich rozhodnutia sú nedostatočne odôvodnené, a tým nepreskúmateľné. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4 Cdo 34/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 8 Cdo 152/2018).

16. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inšancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, a prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vyporadúva so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobkyne a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, s poukazom na ktoré skutkové zistenia dospel k záveru, že žalobkyňa v čase, kedy jej bola daná výpoveď, nebola osamelou zamestnankyňou v zmysle § 40 Zákonníka práce, že boli splnené všetky zákonné podmienky pre platnosť výpovede danej žalobkyňou zo strany zamestnávateľa a že pri tomto jednostrannom právnom úkone žalovaného ako aj pri odvolaní žalobkyne z funkcie riaditeľa pre ekonomiku a financie a z funkcie člena predstavenstva nedošlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420

písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že dovolateľka sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv.

17. K námietke nesprávnej interpretácie pojmu osamelý zamestnanec dovolací súd uvádza, že Zákonník práce za osamelého zamestnanca pokladá zamestnanca, ktorý žije sám a je slobodný, ovdovený alebo rozvedený (§ 40 ods. 1 Zákonníka práce), alebo zamestnanca, ktorý je osamelý z iných vážnych dôvodov (§ 40 ods. 2 Zákonníka práce). Keďže Zákonník práce bližšie nešpecifikuje situáciu, kedy zamestnanec žije sám, pri interpretácii tohto pojmu je potrebné analogicky vychádzať z definície pojmu domácnosť v zmysle § 115 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej domácnosť tvoria fyzické osoby, ktoré spolu trvale žijú a spoločne uhrádzajú náklady na svoje potreby. Aby určité osoby tvorili spoločnú domácnosť, musí byť teda splnená podmienka ich trvalého spolužitia a zároveň podmienka, že spoločne uhrádzajú náklady na svoje potreby. Uvedené zákonom ustanovené podmienky musia však byť splnené súčasne (kumulatívne, t. j. v tom istom okamihu), inak o osamelého zamestnanca nepôjde. V tomto zmysle potom za osamelého možno považovať zamestnanca, ktorý nežije so žiadnou inou fyzickou osobou trvale alebo ktorý si náklady na svoje potreby uhrádza výlučne sám.

18. Dovolací súd po preskúmaní rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií zistil, že súdy v rozhodovanom spore vychádzali z uvedenej interpretácie pojmu osamelý zamestnanec a pojmu domácnosť (porov. bod 75 rozsudku súdu prvej inštancie). Súdy uviedli, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobkyňa v čase, kedy jej bola daná výpoveď, nežila sama, ale žila spoločne so svojim druhom a že skutočnosť, že jej druh bol v tom čase nezamestnaný, a preto sa spoločne nepodieľal na úhrade nákladov na potreby domácnosti, neznamená, že so žalobkyňou netvoril spoločnú domácnosť, pretože ak jeden z členov domácnosti (rodičov) je nezamestnaný a nemá žiadny príjem, ne stráca tým právo s niekým žiť, bývať alebo tvoriť spoločnú domácnosť, pretože jeho vklad do domácnosti nemusí byť iba finančný, ale napríklad aj osobný (osobná starostlivosť o dieťa či o domácnosť). Súdy ďalej dodali, že sa dá predpokladať, že strata zamestnania jedného z rodičov je vo väčšine prípadov len dočasnou záležitosťou, ktorú sa partneri snažia spoločným úsilím preklenúť, pričom nie je ani v záujme maloletého dieťaťa, aby s ním spolu len z tohto dôvodu nežili. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií teda vyplýva, že súdy reflektujú podmienky a ich vzájomný vzťah, ktoré musia byť u zamestnanca splnené, aby mohol byť považovaný za osamelého zamestnanca v zmysle § 40 Zákonníka práce. Dovolací súd preto uzatvára, že právne posúdenie tejto právnej otázky súdmi oboch nižších inštancií je správne.

19. Podľa obsahu uvedenej dovolacej námietky žalobkyňa ňou namieta nie nesprávne právne posúdenie veci, ale že súdy oboch nižších inštancií na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam a prijali nesprávne skutkové závery. Tvrdí, že súdy vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili, pretože podľa jej názoru preukazujú, že v čase, kedy jej bola zo strany žalovaného daná výpoveď, so svojim druhom (ktorý je otcom jej maloletej dcéry) netvorila spoločnú domácnosť, ale žila sama a výlučne sama si uhrádzala náklady na svoje potreby. Žalobkyňa teda argumentuje, že ak by vykonané dôkazy správne vyhodnotili a vychádzali by z úplne a správne zisteného skutkového stavu, nevyhnutne by museli dospieť k skutkovému záveru, že v rozhodnom čase spĺňala status osamelej zamestnankyne v zmysle § 40 Zákonníka práce, ktorý sa stará o dieťa mladšie ako tri roky, čo by ich následne viedlo k odlišnému právnomu záveru, a to že výpoveď, ktorá jej bola daná, je neplatná.

20. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že dovolanie ale nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 C.s.p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz,

deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., avšak dovolací súd takúto vadu v danom konaní nezistil. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

21. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia nevyplyva, preto dovolací súd dovolanie žalobkyne, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.